

udspurgt os om vort nationale Sindelag, før Opholdstilladelsen blev nægtet os, ikke er i Overensstemmelse med Sandheden. Tværtimod har undertegnede Robert Meier overfor det tyske Paskontor i København paa en derom rettet Forespørgsel erklæret, at intet saadant Forhør er afholdt over ham eller hans Kammerat, og at de selv er paa det rene med, at Nægtelsen af Opholdstilladelsen beror paa de særlige Arbejdsforhold, der for Tiden hersker i Danmark.“

Disse Mennesker fik altsaa ikke Lov til at være her, men det var ikke paa Grund af deres tyske Sindelag — tværtimod, de stod begge i den danske Forening i Flensborg, og de oplyser selv, at de ikke er blevet spurgt om deres Sindelag. Jeg har til min Glæde set, at sønderjydske Blade har dementeret denne Historie om de 3 overordentlig graverende Tilfælde, som det ærede Medlem Hr. Schmidt fremdrog, og da det ærede Medlem Hr. Schmidt vil øve Ret til alle Sider — jeg tror, det er hans egne Ord —, tillader jeg mig at spørge det ærede Medlem, om han allerede i Tyskland har dementeret Historien, eller om han i modsat Fald vil være villig til øjeblikkelig at gøre det. Jeg spørger kun for en Sikkerheds Skyld, thi jeg er selvfølgelig klar over, at det ærede Medlem Hr. Schmidt vil svare, at han med stor Fornøjelse vil dementere det, og jeg haaber, det bliver lidt kraftigt.

Samtidig vil jeg imidlertid gerne tillade mig at spørge det ærede Medlem Hr. Schmidt, hvorfra han har sine Oplysninger om de tre graverende Tilfælde; thi det vilde være interessant for mig at faa dette at vide, naar jeg her staar som Repræsentant for den danske Statsmagt. Jeg vil være det ærede Medlem, som er dansk Statsborger, taknemmelig for, om han vil oplyse mig om, for det første, hvorfra han har sine Oplysninger, og for det andet, om han har dementeret, hvad der har staaet om disse Tilfælde i den tyske Presse, for derved at vække en vis forsonende Stemning til alle Sider og bidrage til, at der ikke udsaaes Had mod Administrationen heroppe. Det var det, det ærede Medlem i sin første Tale her i Rigsdagen sagde, at han vilde arbejde for.

Jeg gaar dernæst over til at se paa, hvad der fremgaar af det, jeg har oplæst. Jeg kan tænke mig, det ærede Medlem vil sige: Ja, der læste Justitsministeren op, at vedkommende erklærer, at han ikke vil optere for Danmark — det Spørgsmaal har altsaa været fremme. Jeg skal gaa ind

paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Politiet spørger om noget saadant. Jeg maa straks sige, at jeg selvfølgelig ikke er af den Mening, at der ikke i disse vanskelige Spørgsmaal kan ske Fejl; det er klart, at det kan der, og jeg har selvfølgelig det fulde Ansvar for de Fejl, der bliver begaaet, selv om de begaaes af det underordnede Politi. Jeg kræver kun, at Politiet skal optræde elskværdigt og vejledende for Folk, saa skal jeg nok i øvrigt tage Ansvaret for, hvad der sker. Bliver der begaaet en Fejl, maa vi se at faa den rettet igen, det er vi ikke bange for.

Lad os altsaa se, hvad der er om den Paastand, at Folk bliver udspurgt om deres Sindelag. Man maa nu heller ikke være alt for følsom med Hensyn til at spørge Folk om noget. Vi maa huske paa, at de omtalte 46 Tilfælde, som det ærede Medlem Hr. Schmidts Meningsfæller har fremdraget som særlig graverende Tilfælde for den danske Justitsminister, efter hvad der er oplyst, ikke alle har drejet sig om absolute Gentlemen. Skulde man virkelig, fordi de var Tyskere, lade være med at udspørge dem om et eller andet? Det manglede blot! Tror det ærede Medlem, at disse Mennesker af sig selv kommer og siger: Jeg har forfalsket mit Pas, eller: Jeg har gjort mig skyldig i Tyveri, eller: Jeg gaar under falsk Navn? Nej, selvfølgelig maa de udspørges, og det gaar jeg ogsaa ud fra, at vi er enige om. Lad os da se paa, hvorledes det med Sindelaget kommer frem. Jeg kan tænke mig, det ærede Medlem har sagt til sig selv: Det Spørgsmaal tør Justitsministeren ikke komme ind paa. Jo, jeg gaar dristigt ind paa alle Spørgsmaal, ogsaa dette.

Jeg har selv set en Mængde af disse Sager, og jeg har for det første set Eksempler paa, at vedkommende selv uden Opfordring er meget ivrige efter at oplyse, at de er dansksindede, idet de tror, at det kunde være et Moment, der kunde bevirke, at de fik Lov til at blive her. Mange af dem, hvis Navne jeg her har læst op, og som vi var nødte til at sende ud, troede, at hvis de sagde, at de var dansksindede, fik de Lov til at blive. Men vi siger, at det er godt nok, at de er dansksindede, men Regelen er saadan og saadan. Vi gaar frem uden Hensyn til Sindelaget; det fremgaar ogsaa af de to Erklæringer fra Flensborgerne, at det, at de var dansksindede, ikke spillede nogen Rolle, idet de ikke fik Lov til at blive her.

For det andet har jeg oplyst Tilfælde, hvor vedkommende ikke vilde optere for